

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

ISBN: 978-606-49-0696-0

Sursă imagine copertă: *Romeo and Juliet*, de Benjamin West, 1778

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Corneliu Șenchea

**Jurnalul lui
Romeo Montecchio**
(Cronica Îndrăgostitului Fără Noroc)

r o m a n

E I K O N

București, 2022

de ce Bandello va trece sub tăcere numele lui Guido Peregrino, unul dintre personajele-cheie ale romanului meu.

Am încercat să înfățișez povestea unei rivalități absurde și deșarte care generează alte conflicte, aparent fără nicio miză. Un roman al urii care antrenează în iureșul ei distructiv două suflete inocente, pe care nu le poate perverti nici politica perfidă a timpului, nici tirania părinților sau a casei domnitoare a Veronei. Am urmărit să redau violența acestei uri nu doar prin întâmplările sângeroase și crude ale poveștii, dar și prin cuvinte, prin replicile personajelor prinse în ițele intrigii ca în pânza unui păianjen. Ura îi devorează încetul cu încetul pe cei doi seniori Montecchio și Capelletto, le molipsește și pe soțiile lor, dar îi păstrează neatinși (până la un punct) pe copiii acestora: Romeo, Giulietta și Tebaldo. Paradoxal... tinerii vor fi cei destinați drept jertfe ale acestei uri, ajutată de un complex de factori care țin mai mult sau mai puțin de intriga principală a subiectului.

Sper ca romanul *Jurnalul lui Romeo Montecchio* să nu fie interpretat ca o impietate la adresa Marelui Will, cu atât mai mult cu cât Shakespeare nu lipsește din finalul cărții. Cum putea lipsi ca personaj un asemenea titan al literaturii, care a dat atâta strălucire acestei întâmplări, așezând-o genial în galeria marilor povești de dragoste ale umanității?

Cuprins

Prolog	9
Capitolul I. <i>Întâiul semn al vrajbei</i>	17
Capitolul II. <i>Lecția curajului și a iubirii</i>	37
Capitolul III. <i>De la prima dezamăgire... la ultima iubire</i>	73
Capitolul IV. <i>Frà Lorenzo intră în scenă</i>	114
Capitolul V. <i>Matrimonio segreto</i>	135
Capitolul VI. <i>Duelul și sentința lui signor Bartolomeo</i>	154
Capitolul VII. <i>De la ultima noapte de dragoste... la prima zi de exil</i>	170

Capitolul VIII.

Ultima însemnare... ultimul drum 184

Apendice.

Lămurirea căpitanului Guido Peregrino 190

Epilog 213

Postfața autorului 223

bietului om de arme, zăpăcit de cercul de nuri ițit prin decolteurile generoase ale la fel de generoaselor hetaire.

Povestea căpitanului Peregrino promitea pentru fiecare categorie reprezentată câte ceva: vis de iubire pentru curtezane, desfătare pentru urechile celor care știau să asculte și... inspirație pentru *messer* Matteo Bandello.

Capitolul I

Întâiul semn al vrajbei

Anno Domini 1299. Niciodată, de la fericita mea naștere, Verona nu a fost mai liniștită. Am văzut-o aproape în întregime golită de soldați, adică de legegii. Aceștia erau pe atunci singurii oșteni pe care îi puteai găsi în cetățile străvechiului Latium. Oameni care își făcuseră din mânuirea armelor o meserie. Peninsula noastră număra destui dintre aceștia, vestiți condotieri, între care strălucea pisanul Ugucione della Faggiuola. Seniorul nostru, Alberto della Scala, nu se ridica la înălțimea lui. Dar, mai mult decât Ugucione, care se zbătea să-și facă din orașul Lucca sau din Arezzo un cuib și o seniorie, Alberto stăpânea deja Verona, pe care i-o lăsaseră moștenire înaintașii lui Scaligeri. Pe cei trei fii ai săi, Bartolomeo, Alboino și Cangrande îi deprinsese cu armele și ei se dovediseră a fi la înălțimea așteptărilor părintelui. Ambițiile lui Alberto mergeau însă mult mai departe. În acel an de pomină, seniorul nostru strânsese toate *condottele* cetății pentru a porni împotriva orașului Mantova, o pradă ușoară din cauza luptelor pentru putere dintre nobilele familii Buonaccorsi și Gonzaga. Cucerirea lui avea să semene cu o simplă manevră sau plimbare militară... ca să nu spun vânătoare.

Mantova... nume blestemat pentru mine... Romeo Montecchio. Mantova... oraș al cărui război a distrus pacea cetății noastre, a învrăjbit două neamuri nobile și mi-a devenit mai târziu a doua patrie... o patrie a exilului... patria din care scriu acum acest jurnal.

Acum... în anul 1303, de aici, din Mantova privesc, peste râul Mincio, pe fereastra căsuței mele, situată pe un povârniș, apusul de soare și mă topesc de dor... jinduind la orașul meu, Verona. Oraș în care presimt că mă voi întoarce doar pentru a muri. Oftez cu pana în mână și, în nenorocirea și singurătatea mea, nu mai nutresc decât o singură speranță: cel puțin să mor în brațele iubitei mele... pe care zavistia politică dintre neamul ei și-al meu m-a silit s-o părăsesc.

Privesc apusul de soare și îmi amintesc de un alt apus al acelui an despre care am amintit la începutul confesiunilor mele. Aveam șaisprezece ani. Rătăceam în imensitatea vechii Arene Romane din Verona, hârjonindu-mă cu prietenul meu, Tebaldo Capelletto, alt vlăstar al unui nobil neam veronez. Ne jucam cu săbii de lemn, închipuindu-ne că eram gladiatori, de felul acelor sclavi obligați să se bată pe viață și pe moarte, spre delectarea patricienilor cruzi și a matroanelor apusului Imperiu Roman. Părintele meu îmi citea adesea, noaptea, la culcare, din anticii Suetonius și Tacitus, iar acum mă imaginam un gladiator curajos și viteaz, smulgând admirație și lauri unor tirani precum Caligula și Nero. Tebaldo cunoștea și el aceste povești. După ce le comentam cu sârg, încercam să ne

punem în pielea robilor cu *gladium*-uri în mâini, care trezeau nu doar invidia patricienilor dar și pasiuni devastatoare unor împărătese ca nestăpânita Valeria Messalina, soția bunului cezar Claudius. Ce știam noi pe atunci despre moarte, vitejie, suferință și... umilință?

Nu ne închipuiam că, peste patru ani, aveam să devenim la rândul nostru doi sclavi, legați, nu în lanțuri de oțel precum cei din vechime, ci în lanțurile unor strâmbe și ucigătoare prejudecăți familiale... ale unor distrugătoare patimi politice.

Părinții noștri îl însoțiseră pe *signor* Alberto în campania contra Mantovei, împreună cu alte notabilități de vază ale orașului, silite de împrejurări să îmbrace armura. Nici primul născut al principelui, Bartolomeo, cel destinat să cârmuiască cetatea după moartea părintelui, nu fusese prea încântat s-o îmbrace. Cum tatăl său era unul dintre cei mai puternici seniori ghibelini (adică partizani ai împăratului Germaniei) din peninsula noastră, Bartolomeo se conformase dorinței părintești de a o lua în căsătorie pe Constanza de Hohenstaufen, fiica lui Corrado de Antiohia, fiul nelegitim al răposatului împărat german Federico al II-lea, și mai mult, se străduise să o iubească.

Biata femeie văzuse prea multe războaie la viața ei. Pe când era doar o copilă, tatăl Constanzei căzuse în captivitatea lui Carlo d'Angio, după ce luptase în oastea lui Corradino, nepotul răposatului rege al Siciliei, Manfredi, de asemenea fiu nelegitim al împăratului Federico de pioasă și fericită amintire. Corradino fusese înfrânt de

Carlo la Tagliacozzo și decapitat la Neapole. Captivitatea lui Corrado se prelungi, iar tânăra nepoată de împărat crescui mai mult sub oblăduirea mamei sale.

Sosind la Verona, în anul 1291, Constanza descoperise în Bartolomeo un prinț pacifist și blând, cu totul deosebit de ceilalți frați ai săi, ambițiosul Alboino și sălbaticul Francesco, cel cu un cognomen predestinat: Cangrande (Căinele cel Mare). Se spunea despre el că fusese născut fără durere. Că la zămisirea lui, mama acestuia, *madonna Verde di Salizzole*, nu scoase un țipăt. Dar, în locul ei, a urlat pruncul, atât de tare încât a speriat întreg palatul. Cu toții, curteni și slugi, au tremurat înfiorați, bănuind în nou-născutul vlăstar Scaliger un viitor războinic, care avea să facă să tremure întreaga Italie. Ambițiile fratelui său Bartolomeo aveau altă țintă. Purta deja corespondență cu năpăstuitul poet al Florenței Dante Alighieri, aflat și el, mai târziu, ca și mine, pe drumurile exilului, invitându-l la Verona. În visele lui Bartolomeo, Verona avea să fie o casă a artelor, nu a războiului. Primise un răspuns favorabil din partea lui Dante, dar poetul amâna constant vizita. Lăsase la Florența, stăpânită de guelfii negri, adversarii lui, o soție, pe Gemma Donati, ruda rivalului său politic, cruntul cavaler Corso Donati. Ca și pe mine, și pe el îl chema înapoi dorul de soție. Fiindcă, am uitat să precizez, femeia care mă aștepta în Verona îmi devenise soție legiuită, dacă nu în fața legilor cetății și a părinților noștri, în fața Domnului, da! Cu binecuvântarea unui singur martor, bunul *fră* Lorenzo, duhovnicul neamurilor noastre

și al familiei domnitoare. Bietul călugăr își riscase nu doar reputația, dar și viața, acceptând să ne cunune. De ce? Voi arăta mai târziu.

Deocamdată mă voi întoarce la acel amurg de vară, în care eu și amicul meu Tebaldo, obosiți și asudați de atâta hărjoneală, lăsarăm jos spadele de lemn, și ne așezarăm pe treptele arenei, golind frățește șipul cu apă pe care îl luasem cu mine la plecarea de acasă.

— Frumos, amice Romeo! mă mustră prietenește Tebaldo. Bătrânii noștri înfruntă moartea la Mantova, iar noi ne jucăm de-a războiul între aceste ruine prăpădite.

— Ai răbdare! Va veni și timpul nostru, l-am încredințat eu. Până atunci... ce poate fi mai frumos decât faptul că... aceste ruine care au văzut atâta sânge au devenit terenul de joacă a doi copii răsfățați ca noi?

— Copiii? Oare cât va mai dura copilăria noastră? strigă Tebaldo, ridicându-se brusc de pe trepte. M-am săturat să tot ascult poveștile din vechime despre eroi. M-am săturat să-i tot imit. Destul! Războiul ăsta era un prilej foarte nimerit pentru un botez al focului.

— Îți repet... ai răbdare! Războaie vor mai fi...

— Cu un prinț ca Bartolomeo, chemat să domnească după moartea seniorului nostru?

— Știi prea multe...

— Pentru un copil de vârsta mea, vrei să spui?! Îmi luă vorba din gură Tebaldo. Tu nu ascultă ce se vorbește la tine acasă? Eu l-am auzit în repetate rânduri pe unchiul meu, *ser* Antonio Capelletto, strigând în gura mare că domnia

lui Bartolomeo nu va fi de bun augur pentru Verona. Că e prea moale, laș, visător și dornic de pace. Că moliciunea lui va lăsa Verona descoperită în fața altor dușmani...

— Te aprinzi prea tare, Tebaldo...

— Da! Mă aprind, Romeo. Uite! zise el, ridicând sabia de lemn cu crucea spre soarele gata să apună. Mă aprind... și mă prind prin jurământ, acum în acest ceas al amurgului... s-o închei cu joaca.

După rostirea în șoaptă a unei scurte rugăciuni, frânse pe genunchi sabia de lemn și îi aruncă bucațile la picioarele mele, adăugând cu un glas pe care nu-l recunoșteam și care mă sperie:

— Copilăria mea a luat sfârșit!

Nici nu bănuia sărmanul câtă dreptate avea! M-am îndreptat spre el și l-am strâns cu putere în brațe. Simțeam că este pentru ultima oară. Nu voiam să-l pierd. Dar, instinctiv, intuiam acest trist eveniment... și îl simțeam din ce în ce mai apropiat. De mic am avut darul premoniției și toate presimțirile mele, chiar lipsite de o justificare rațională, s-au adevărit. Poate că mi-am greșit vocația. Trebuia să devin profet. Un singur lucru nu puteam profeti atunci. Cum aveam să-l pierd pe Tebaldo și faptul că iubirea... acest sentiment atât de înălțător și de motivant... avea să fie cauza nefericirii mele.

— Se lasă seara, observai într-un târziu. Cred că e timpul să ne întoarcem acasă.

O pornirăm amândoi spre palatele familiilor noastre, schimbând glume și ghionturi prietenești. În drum, ne

abăturăm pe la catedrala orașului, vestita San Zeno, apoi l-am condus pe Tebaldo până aproape de poarta palatului Capelletto, unde ne ciocnirăm de un alai de servitori purtând torțe în mâini și pumnale la șolduri. În fruntea modestului cortegiu se puteau observa o femeie vârstnică însoțită de o frumoasă fecioară cu părul brunet strâns la spate. Tebaldo tresări.

— Nici că se putea mai bine! exclamă el. De când așteptam să ți-o prezint pe verișoara mea, Giulietta, fata capului familiei noastre *messer Antonio Capelletto*, despre care ți-am vorbit înainte! Doica ei și-a făcut un obicei din a o scoate la plimbare pe înserat, ca să respire aerul răcoros al nopții, după dogoarea acestor zile de vară. Hai să vă fac cunoștință.

Alergarăm amândoi în calea alaiului, iar servitorii făcură de îndată cerc în jurul nostru, luându-ne pesemne drept doi derbedei de care gemeau ulițele Veronei la lăsarea serii. Dar când, la lumina torțelor, îl recunoscură pe Tebaldo, se liniștiră, ascunzându-și în teci lamele amenințătoare. Copila alergă spre vârul ei, care nu întârzie cu prezentările promise. Ne-am privit preț de câteva clipe, fără a ne spune nimic, apoi copila deschise discuția:

— Prin urmare, domnia ta ești obraznicul din cauza căruia vârul meu Tebaldo întârzie în fiecare seară acasă, punându-i pe jar pe părinții noștri, *messer Antonio* și *madonna Giovanna*.

Am rămas cu gura căscată, neînțelegând ce vrea să spună Giulietta cu „părinții noștri”. Tebaldo și proaspăta

mea cunoștință erau veri sau frați? Tânărul meu „frate de arme” și de joacă îmi ascunsese ceva? Vărul Giuliettei pricepu care era motivul tăcerii mele tâmpе și mă lămurii:

— Iertare, Romeo. Ar fi trebuit să-ți explic de la bun început. Ai mei au murit demult la întoarcerea dintr-o călătorie, pe mare, iar părinții Giuliettei m-au înfiat. Înțelegi și singur că nu-mi face deloc plăcere să vorbesc despre aceste lucruri...

— Îmi pare rău, abia mai putui să adaug, după o lămurire atât de neașteptată.

Am lăsat capul în pământ, dar Giulietta, apropiindu-se de mine, îmi luă mâna dreaptă și adăugă:

— Ce mână caldă ai! Nu ca a prietenului meu, Marcuccio. Răceala palmei lui nu se potrivește deloc cu dogoarea spiritului său, mereu pus pe șotii și glume dintre cele mai păcătoase și mai grosolane. În schimb, domnia ta, *messer* Romeo, ești tăcut ca un stâlp de colonadă!

— Romeo vorbește mai bine cu sabia de lemn, râse Tebaldo, arătând spre șoldul meu.. Chiar azi am avut o „discuție” pe gustul lui... la Arenă.

— Va să zică de aceea ai plecat de acasă „înarmat”, vere! trase concluzia Giulietta. Așa îți treci timpul? Îmi pare rău, Romeo! Nu cred că ne vom putea înțelege vreodată. Nu pot lega prietășug cu un mut... și un bătaș! Hai acasă, doică.

— Domniță, o oprii eu, timid ca-ntotdeauna. Pleci fără să mă lămurești cine este *messer* Marcuccio?

— Cum, nu știi?! interveni Tebaldo. Unul dintre tinerii de vază ai cetății, rudă prin alianță cu Scaligerii și cu contele Paris de Lodrone, comandantul gărzii palatului princiar. Este mai mare cu doi ani decât noi. Are, prin urmare, optsprezece ani și este sortit să-i devină soț verișoarei mele, nu peste mult timp. Unchiul meu l-a rugat să aibă răbdare. Așteaptă ca Giulietta să se mai coacă. Iar Marcuccio l-a încredințat că va aștepta. Are și motive. Așa că, dacă te-ai îndrăgostit, uit-o! Nu e de nasul tău, Romeo!

Tebaldo putea dormi liniștit. Nu mă îndrăgostisem. Prietenul meu avea dreptate. Nici nu aveam de cine mă îndrăgosti. Era prea necoaptă. În schimb, ambiția lui *messer* Antonio Capelletto era coaptă: încuscrirea cu Scaligerii. Giulietta, biata de ea, era sortită să devină un simplu pion pe tabla de șah politic a tatălui ei. Între familiile de vază ghibeline (adică partizane ale împăratului Germaniei) era greu să-ți asiguri în loc cald la Curtea Scaligerilor. Și nu erau puține: Cipriani, Lisca, Uberty, Alberti, Giusti, Baldi. Unul dintre membrii acestora, bătrânul Lapo degli Uberty deținea deja funcția de *podestà* al Veronei, post râvnit (așa cum aveam să aflăm mai târziu) de părintele meu și de cel al Giuliettei, bineînțeles după moartea titularului, care se întâmpla să fie prietenul din copilărie al seniorului nostru. Desigur că, în inocența sa, copila nu bănuia rolul de victimă pe care era sortită să-l joace pe scena veroneză. Acum, în sinea ei, poate se bucura. Dar, mai târziu... Se va găsi cineva care s-o salveze? Nu bănuiam pe atunci cât de aproape avea să mă aducă hazardul de acest joc atât de ispititor și

primejdios. Și nici ea nu bănuia că ne vom reîntâlni peste câțiva ani în alte împrejurări... imposibil de definit în acel moment. Plictisită de vorbăria fără rost a vărului ei, îmi întoarse spatele și se pregăti să se îndrepte spre palatul Capellettilor, la braț cu doica însoțitoare. Dar abia apucă să facă doi pași, când, deodată, un zgomot înăbușit, parcă de cai în galop, în clinchet metalic, se apropie din ce în ce mai mult de noi. O ceată de cavaleri înzăuați, în lumina torțelor, înconjură piața, strângându-ne într-un cerc din care se desprinsă un călăreț sub ale cărui trăsături aspre Tebaldo îl recunosc pe tatăl său adoptiv.

— Unchiule! strigă el.

— Tată! îl acompanie Giulietta, și amândoi alergară spre puternicul călăreț.

Era într-adevăr *messer* Antonio Capelletto, capul familiei celor doi prieteni ai mei, vestit vânător de favoruri princiare, al cărui cuvânt, alături de cuvântul tatălui meu, Paolo Montecchio, cântărea greu în consiliile principelui.

— Am învins! strigă Capelletto, după domolirea nocturnei și demonice cavalcade. Mantova este a noastră.

Descălecă, strângându-și la piept copiii, apoi privirea îi căzu asupra mea și întrebă:

— Cine este tânărul?

— Romeo Montecchio! îl lămuri Tebaldo. Mai noul meu tovarăș de joacă...

— Cu el îți pierzi vremea la ruinele Arenei? îi tăie brusc, printr-o muștrare, explicațiile seniorul Capelletto.

Scrisoarea mamei tale m-a ajuns în tabăra de la Mantova. Rușine! În timp ce eu îmi vărs sângele pentru cetatea noastră, nepotul meu se înhăitează cu toate haimanalele Veronei.

— Nu sunt o haimana! mă apărai eu. Sunt fiul lui *messer* Paolo Montecchio... și port un nume la fel de nobil ca și al vostru, *signore*.

— Asta rămâne de văzut! ripostă *messer* Antonio, surprins de îndrăzneala mea.

— Vă veți convinge singur, într-o zi! am strigat eu, arătându-i amenințător sabia de lemn pe care o purtam la sold.

— Romeo! ridică glasul Tebaldo, înaintând spre mine.

Îl opri hohotul de râs al unchiului său, care îl înșfăcă de braț, oprindu-i avântul copilăresc.

— Destul cu vorbăria fără rost! porunci Capelletto. De azi... să nu vă mai prind împreună! Treci în casă! continuă *messer* Antonio, brutalizându-și fiul adoptiv.

Privirea nobilului căpătă brusc o nuanță de nestinsă ură, căreia eu îi răspunsei cu o scuză și o doleanță:

— Iertare, *signor* Capelletto! Îngăduiți o întrebare. S-a întors și tata?

Întrebarea mea rămase fără răspuns. Sau, mai bine zis, îmi răspunse aceeași uitătură înghețată de vrăjmășie. În schimb, Giulietta mă învrednici cu o ultimă privire blajină și speriată în același timp, înainte de a fi împinsă pe ușa palatului Capellettilor, împreună cu Tebaldo, mirat, la rândul lui, de comportamentul nejustificat al părintelui lor.

Am rămas stană de piatră încă vreo câteva clipe după intrarea celor trei Capelletti în palatul lor. Apoi, un gând înfricoșător îmi fulgeră mintea: „Tata! S-a întâmplat ceva cu tata! O fi fost rănit, sau... o fi căzut în luptă!” Cu inima bătând gata să-mi spargă pieptul, dădui fuga la palatul familiei noastre, unde știam că o lăsasem singură pe mama, *madonna* Margherita Montecchio. În fața casei, o mulțime de călăreți înzăuați, aidoma celor care îl însoțiseră pe Capelletto, își jucau caii agitați sau mai degrabă încercau să-i strunească, după goana nebună în care cu siguranță fuseseră antrenați, în drumul spre cetate. Câțiva oșteni, văzându-mă, dădură fuga să mă oprească, fără a mă recunoaște sub mantia cu glugă pe care o purtam.

— Lăsați-! E feciorul lui Montecchio! răsună un glas sub care l-am recunoscut de îndată pe căpitanul Guido Peregrino, om la treizeci de ani, ofițer în garda lui *signor* Alberto della Scala și prieten bun al tatălui meu.

— Fii binevenit, căpitane! l-am salutat cu nerăbdare. Am auzit vestea cea nouă. O veste bună! Domnia ta, dă-mi una și mai bună! Vestea că tata s-a-ntors cu bine.

— Părintele vostru e teafăr, *messer* Romeo... și vă așteaptă! îmi răspunse căpitanul.

— Citesc pe fața domniei tale neliniște, căpitane. De ce ți-e întunecat chipul? Bucură-te! Războiul s-a sfârșit!

— Pentru Verona... da, *messer* Romeo. Pentru părintele vostru... adevăratul război abia a început. Veți primi mai multe lămuriri... chiar de la ilustrisimul senior. Eu trebuie

să ajung la palatul principelui. Mă cheamă datoria. La revedere, *messer* Romeo!

Îndată după plecarea lui Guido Peregrino, m-am năpustit pe ușă, urcând treptele, două câte două, spre odaia de dormit a mamei și a tatălui, unde speram să-mi aflu părintele. Nu l-am găsit acolo. Palatul nostru dispunea și de o sală de primire, destinată evenimentelor mai importante. Acolo l-am aflat pe tata, încă înveșmântat în armura de oțel, față în față cu mama, pe care o ținea strâns de mâini. Amândoi întoarseră privirea spre mine, atunci când m-am ivit sub arcada intrării... și am observat lacrimi în ochii mamei. *Madonna* Margherita nu mai avu tăria să suporte și prezența mea, fiul destinat muștrării părintești pentru nesupunere și întârziere, și, acoperindu-și gura cu palma, ieși din încăpere în hohote de plâns.

M-am aruncat într-un elan de bucurie în brațele tatei, privind nedumerit pe urmele *madonnei* Margherita:

— Am înțeles că te-ai întors biruitor și teafăr... după cum văd, tată! îi spusei, abia suflând. Dacă nu cumva ascunzi vreo rană sub armură. Altfel... nu văd rostul lacrimilor mamei.

— E femeie, Romeo! îmi atrase atenția tata. Lacrimile acestea puteau fi rodul bucuriei, dar nu este așa. Trupește, sunt teafăr, fiule. Dar sufletește... ai dreptate... ascund o rană, o rană de pe urma căreia ar putea sângera întreaga Veronă. Așează-te și ascultă-mă cu atenție!

Am luat loc pe un jilț în x, privind-mi cu îngrijorare părintele. În mintea mea, am făcut imediat o legătură cu